

Els dinosaures tornen a trepitjar l'escenari

Han tornat. En un moment en què tothom parla de la crisi del *rock*; quan U2 i Simple Minds naveguen sols enmig d'una mar d'*Acid*, de *House* i d'altres ritmes de moda; mentre **Dire Straits** roman en el seu somni silenciós des del 1985 i la carrera en solitari de **Sting** va acabar definitivament amb **The Police**, els grans dinosaures del *rock* han tornat a la ruta per fer certa la frase de **Miguel Ríos**: «el vells roquers mai no moren». El públic dels noranta serà testimoni del ressorgir dels **Rollings Stones**, de **Ringo Starr**, de **Yes**, de **Jefferson Airplane**, de **The Who** i d'un altre que no se n'ha anat però que torna als escenaris amb més força que mai: **Paul McCartney**.

Els motius de la tornada poden tenir alguna cosa a veure amb l'amor a la música i l'enyor de l'escalfor del públic cridaner a peu d'escena. Això no obstant, tenint en compte l'enorme quantitat de diners que s'han embutxacat el panxut **David Gilmour** i els seus **Pink Floyd** en la seua gira del darrer any, sembla que l'economia és la principal raó perquè els astres dels seixanta tornen a fer gires per tot el món.

Acostumats a un ritme de vida desenfrenat, de luxe, luxúria, disbauxa... els **Rolling Stones**, per exemple, no podien resignar-se a veure disminuir els seus comptes bancaris sense fer-hi res: un disc de qualitat i un fabulós muntatge escènic que viatjarà per més de 35 ciutats nord-americanes els garantiran sense dubte el sexe, la droga i tot el que desitgen per a alguns anys més.

Després de set anys sense fer un directe, els morros de **Mick Jagger** saludaran novament milers de *fans*, per presentar-los **Steel Wheels**, que així es diu el nou disc, i recordar l'«It's only rock and roll», «Jumping Jack Flash», o l'himne «(I can't get no) Satisfaction». Cada un dels **Rollings Stones** cobrarà 122 milions de pessetes per con-

cert. Ja se n'ha encarregat el seu nou promotor, **Michael Cohl**, que estava «segur que les entrades s'esgotarien en totes les actuacions».

La meua generació

La dècada prodigiosa va veure nàixer i triomfar el *rock and roll*. Joves abillats amb roba virolada i grenyes llargues assistien als concerts dels seus ídols envoltats per fum de marihuana i farcits de LSD. Aquells joves acudeixen avui a les grans manifestacions musicals amb roba d'**Armani** consumeixen cocaïna i ho omplen tot de flaïre al *Jazz* d'**Yves Saint Laurent**. Els ídols, tampoc semblen d'aquella generació que cantava **The Who**: **Paul McCartney** té 47 anys, **Jagger** i **Richard** en tenen un menys —malgrat tenir el segon la cara tan pansida com si en tingués seixanta—, i **Ringo Starr**, 49. El retorn del bateria dels Beatles, però, no ha despertat l'interès de les masses com en el cas dels **Rolling Stones**, senzillament ens ha servit per a saber que el barbut marit de l'actriu **Barbara Bach** continuava viu... i que necessita diners. El mateix ha passat amb grups com **America**, **Jefferson Airplane**, **The Allman Brothers**, o els també *brothers* **Doobie**; tots ells esperen atraure més gent als seus concerts apel·lant a la nostàlgia dels seus seguidors, que aportant qualitat musical, tot i que també ho faran dins de les seues possibilitats, com ja ho ha fet **The Who** en els primers concerts de la seua gira.

«Espere morir-me abans de fer-me vell» deia la lletra de «My Generation» fa vint-i-cinc anys. L'autor de la cançó **Peter Dennis Blandford Townshend** —**Pete**— és ja un homenot de 44 anys, sense energia per a fer esclatar les passions del públic que va a veure **The Who** en directe destrossant la seua guitarra contra el terra de l'escenari. No obstant, això no vol dir que s'haja fet

vell —almenys d'esperit—; com tampoc se n'han fet els altres dos membres vius del grup, **Roger Daltrey** i **John Entwistle**, tot i que el segon quasi no pot oir els acords del seu baix en moltes ocasions de tan sord com està.

Ara bé, el que més ha canviat del grup es la filosofia de la vida, els Who de «My Generation» no haurien permès els enormes cartells publicitaris que avui presideixen cadascun dels seus concerts. Ara tot és diferent, com diu Pet Townshend, «fa vint anys, els concerts eren una mena d'alliberament. Avui són una festa, com els Jocs Olímpics. I jo hi participe per l'or».

Beatles forever

El ressorgir dels vells dinosaures ha fet que molts promotors contemplaren la possibilitat de reunir de nou Paul McCartney, George Harrison i Ringo Starr, i fer la gira més desitjada de la història del *rock*.

Els tres Beatles vius, però, van per diferents camins i no sembla possible el projecte. Ara bé, com diu McCartney, «la gent seguirà pensant en la reunió dels Beatles fins que morirem tots». Paul McCartney ha estat l'únic

Mick Jagger,
incombustible.

cantant d'entre els més grans que any rere d'any ha anat col·locant els seus àlbums en els primers llocs de les llistes d'èxits de tot el món. Les seues vendes, però, han anat disminuint des de l'any 1982 quan va traure el disc *Tug of War*. Potser la gira i el nou disc, *Flowers in the dirt*, el tornaran a conduir al lloc on acostumava a estar.

La «gerontorockologia», com s'ha denominat el fenomen de ressorgiment de velles glòries de la música *rock*, no ha de semblar estranya, ja que repasant la música dels vuitanta ens adonem que sempre han estat els dinosaures els que han mantingut el *rock* en el lloc que li pertocava. Així Steve Winwood, Peter Gabriel, Elton John, David Bowie i molts més ens han anat acostumant al fet que el *rock* no té massa sentit si no l'envolten les arrugues i els cabells blancs. A més, si els roquers no moren mai, hauran de continuar cantant per a viure.

Vicent Mifsud Estruch

Pete Townshend. 'Who's who'.

Paul McCartney.